

Megjegyzések, segédanyagok

A jövőképhez

1. Az oázis olyan, mint egy sziget, vagy mint egy szentély, de más és talán több azoknál. Más, mint a sziget, mert egyértelmű, hogy mit nyújt a környezete számára – életet –, és az is világos, hogy miként adja: felkínálja azzal, hogy van; elérhető benne. Az oázis több és más, mint a szentély, mert van benne más is; a mi oázisunkban közösség és iskola is. Ugyanakkor az oázis valamiben hasonlít mind a szigethez, mind a szentélyhez. A szentélyhez abban, hogy forrás van benne, éltető, életet adó víz, amelyet nem az oázis hozott létre, hanem pontosan fordítva, a forrás hozta létre az oázist. A szigethez meg abban hasonlít, hogy ez is az élet lehetőségét nyújtja, ahogy a sziget azzal, hogy szárazföldet, talajt ad alánk, ahol megvethetjük a lábunkat, és művelhetjük a földet.

A szentélyt is, a szigetet is, az oázist is olyan környezet fogja körül, amely lényegében elüt tőle. A szentélyt a profán, az e világi, a (túlságosan is, az „állatiasan”, a nem teljesen) emberi; a szigetet a kiszolgáltatottság, a sodródás, a bizonytalanság; az oázist a sivatag. A sziget esetleges kapcsolatban van az őt környező vízzel, a tengerrel vagy a folyóval; sziget vagy van, vagy nincs. Van olyan tenger, amelyben van sziget, s van olyan, amelyben nincs. A szentély és az oázis szorosabb kapcsolatban van a maga környezetével. A szentély például egyenesen úgy jön létre, hogy kivágják (vö. sancire) a mindennapiból, elhatárolják tőle. Az oázis mindenestül ajándék: az ég és a föld nászának ajándéka a sivatagban lakóknak. S ha a sivatag lakott, az csak azért lehetséges, mert mindig is volt benne oázis. Sivatag van oázis nélkül, lakott sivatag azonban nincs.

2. Az éltető forrás és az oázis ajándék, adatott nekünk. Mi, a már megérkezettek is – akárcsak az utánunk érkezők – valamiképpen úton vagyunk az oázis felé. Újra meg újra meg kell érkeznünk az oázisba, hozzá kell járulnunk a forráshoz. Ha nem győzzük le a távolságot a forrás és önmagunk között, belénk és körénk harapózik a sivatag. Ajándék az oázis, de tennünk kell azért, hogy a miénk legyen. Azzal tartjuk fenn az oázist magunkban és körülöttünk, hogy iszunk a forrás éltető vizéből. És ehhez mindig újra kell keltnünk a forráshoz, erőfeszítéseket kell tennünk, hogy máshol legyünk, hogy mások legyünk.

3. Azáltal van ez az oázis, hogy újra meg újra elfogadjuk – erőfeszítéssel, változással – az élet ajándékát. Ezért nincsenek falai a mi oázisunknak. Nem pusztán nyitottak vagyunk a sivatagra: a sivatag bennünk is van, örökre sivatagiak vagyunk mi, oázislakók is. Nincsenek falaink, mert nem a falak hoztak létre, és nem a falak tartanak fenn, hanem a forrás, amelyből folytonosan táplálkozunk. Úgy szolgáljuk a sivatag többi lakóját, hogy az élet ajándékának erőfeszítést kívánó elfogadásával fenntartjuk az oázist magunkban és körülöttünk. Mert azáltal van ez az oázis, hogy az ég és a föld életet termő nászra kél bennünk is.

4. Az élő víz nem eső és nem harmat, hanem forrás. Az égből jött, de a föld mélyéről fakad. Jézus, a Testvérünk-ké-lett-Isten osztozásra, kenyértörésre hív: saját testével és szavával táplál a testvéri közösségben. Magához és egymáshoz hív bennünket. Arra hív, hogy győzzük le a sivatagot, a tőle és egymástól elválasztó távolságot. És arra is hív, hogy új és új sivataglakókat fogadjunk magunk közé, akiket szóval és példával bátorítsunk arra, amit mi is élünk: a sivatagot okozó távolság legyőzésére bennünk és egymás között, az oázis csodás térnyerésének megtapasztalására bennünk és egymás között.

Emberképünk

